

# کارگاه داستان نویسی

## قسمت هشتم

### گفت و گو نویسی، دوپینگ داستان

«گفتگو» یا «دیالوگ» یکی از مهم‌ترین عناصر داستان به حساب می‌آید که به صورت صحبت کردن میان «شخصیت‌ها»ی داستان تعریف می‌شود. این عنصر مهم‌ترین وسیله برای «شخصیت پردازی» است. به طوری که داستان‌های کوتاه خوب دیالوگ‌های قوی دارند.

دیالوگ در واقع ابزار خیلی مهمی در دست نویسنده است تا به طور «غیرمستقیم» اطلاعات بسیاری را از زبان شخصیت‌های داستان به خواننده بدهد. برای همین گفت‌وگوی خوب آن است که در خدمت جلو بردن داستان باشد، وگرنه به صحبت‌های رد و بدل شده میان دو نفر که هیچ کاربردی در داستان نداشته باشند «مکالمه» می‌گویند نه «گفت‌وگو».

برای اینکه بهتر با مفهوم این دو کلمه آشنا شویم، خوب است بدانیم که در زبان انگلیسی دو واژه‌ی «دیالوگ» (Dialogue) و «کانورسیشن» (Conversation) وجود دارند که تقریباً یک معنی را می‌دهند، اما از نظر نویسندگان دو معنی مختلف دارند.

«مکالمه» صحبت‌های روزمره میان ما انسان‌هاست؛ صحبت‌هایی که هر روز میان ما رد و بدل می‌شود و نباید در داستان کوتاه از آن

استفاده کنیم. بگذارید مثالی بزنم. متن زیر یک «مکالمه» است:

- سلام.
- سلام.
- چه خبر؟
- هیچی، سلامتی، شما چه خبر؟
- ممنون.

حالا به یک «گفت‌وگو» توجه کنید:

- سلام
- چه سلامی، چه علیکی؟!
- هنوز اون ماجرا رو یادته؟
- بله که یادمه! حالا واستا ببین تا غروب چه طوری حالت رو جا می‌یارم!

خب در متن اول - «مکالمه» - عبارت‌های معمولی که هر روز میان ما رد و بدل می‌شوند، آورده شده‌اند. این مکالمه‌ها هیچ گونه اطلاعات جذاب و جدیدی در مورد شخصیت‌های داستان و... به خواننده نمی‌دهند. خواننده نیز از خواندن این‌طور مکالمه‌ها خسته می‌شود. اما در نوشته دوم - «گفت‌وگو» - دو شخصیت رابطه خیلی خوبی با هم ندارند. از این رو می‌توان گفت «گفت‌وگو» بخشی از شخصیت‌پردازی داستان نیز هست.

